

Göran Högglund: Almedalstal 2006

Talare

Göran Högglund
Partiordförande

Datum

3 juli 2006

Plats

Almedalen, Visby

En härlig kväll, eller hur? Vädret spelar en viktig roll för hur en så'n här kväll ska bli. Jag vet inte om ni var här och lyssnade på Göran Persson igår. Efter hans framträdande har jag funderat på hur han hade varit som TV-meteorolog. Det kanske skulle passa! I centrum för allas intresse varje dag. Möjligheten att maximalt styra människors beteende med sina uttalanden. Att kunna få ett helt folk att stanna inne, eller planera utflykt. Han skulle varje kväll kunna lova både det ena och det andra. Och hoppas på att tittarna har kort minne.

Meteorolog Göran skulle förstås inleda TV-sändningen till nationen med att berätta om hur vädret varit. Hur solen bara stigit och stigit i Sverige under hans tid som meteorolog. I hela landet. Norr och söder. Samtidigt. Hur solen står högt. Ja, kanske högst i hela världen. Han skulle berätta om den behagliga värmen. Överallt och alltid. Meteorolog Persson skulle ignorera hagelskurarna över stora delar av befolkningen. Och ignorera tittarstormarna.

Från dem som inte kände igen sig i den väderverklighet som presenterades. De som huttrade under gråa himlar eller vättes av kylslagna ösregn. Trots att de var lovade sol. Göran skulle kalla dem för dysterkvistar. Efter samtal med TV-kanalens PR-strateger skulle han möjligen, möjligen tillstå ett och annat duggregn. Erkänna någon liten vindpust. Men i väderleksprognosen för morgondagen lyser solen över alla. Och alla lågtryck är borta. De syns bara i jämförbara länder.

Jag är osäker på hans framgångar som väderman. Trovärdigheten för hela kanalen, ja för hela yrkeskåren, skulle hotas. Det skulle inte behövas några utvik för att han skulle få lämna jobbet. Om man säger så.

Lyckligtvis är Göran Persson inte meteorolog. Olyckligtvis är han statsminister. I en regering som vägrar ta in verklighetens brister. Och därför inte agerar på annat sätt än att beskriva frid och fröjd. Sol och blå himmel. Allt är nästintill

perfekt. Och om något mot förmodan inte är fullt så perfekt så blir det snart bra, om bara Socialdemokraterna får fortsätta. Detta är ett stort bekymmer. Att vi har en regering som vägrar se de utmaningar vi står inför. De problem som finns. Istället målas en kejsarnaken bild av ett land där allt är bra.

Trots högtryck i ekonomin hopar sig mörka moln över hundratusentals. Ta bara löftet från 2002 att sjukskrivningarna skulle halveras, utan att en enda ytterligare blev förtidspensionär. Sedan dess har förtidspensionärerna blivit 84.000 fler! Totalt över en halv miljon. Och över en miljon står utanför arbetsmarkanden. I en brinnande högkonjunktur! Om du vill ha jobb i Sverige – utbilda dig till förtidspensionerare eller sjukskrivare. Där behövs det folk. Där är det bråda dagar att försöka gömma så mycket som möjligt av Sveriges utanförskap.

Också resultaten i skolan oroar. Det vi är bäst på är inte kunskap, utan kaos. Äldreomsorgen lider näringsbrist. Många vittnar om ensamhet och isolering. Många småbarnsföräldrar sliter för att få ihop tillvaron. För att få tid. Tid att trösta, natta, hämta, lämna, läsa, fostra, leka. Det blir svårare att lägga familjepusslet utan att barnen kommer ikläm. Ibland kan man av debatten få för sig att det enbart är vitt. Eller svart. Så är det inte. Sverige är ett bra land att leva i – för en del. Just nu kan vi glädjas åt en stark världskonjunktur och åt att det går bra för många företag. Men mer av de resurser som står till förfogande kan tas i anspråk. Och vi måste se att det är alltför många som lämnas efter. Vi måste se utmaningarna och göra något åt dem. Då behövs en ny regering

Vi måste bryta med den politik som berövar människor arbetsgemenskap och möjligheten att försörja sig själv. Men vi behöver också mer hederlighet, ansvarstagande och civillikhet. Det är svårare att mäta än arbetslöshetsstatistik och kunskapsresultat. Men det är lika viktigt. Det spelar roll för tilliten, för trygghet, och för välstånd.

Ett hederligare Sverige byggs inte av byråkrater. Kan inte kommenderas fram. Ett hederligare Sverige grundläggs i civilsamhällets gemenskaper, i den ideella sektorn, mellan föräldrar och barn, i skolan, av förebilder och i ett levande etiskt samtal.

Den ideella sektorn är en av våra största tillgångar. När människor samlas kring gemensamma mål så stärks tillit, förtroende, hederlighet och gemenskap. Och

de gör stor samhällsnytta. De ger barn en positiv uppväxt, lär ut etik, demokrati och samarbete, upptäcker revor i välfärden. Utför uppgifter till andras glädje som ingen annars skulle utföra.

Om vi insåg det skulle vi frigöra den ideella kraften. Lita på den som man litar på ett samhällsfundament.

Men istället för att säga ”vi litar på er” har regeringen försökt reglera den efter sina egna uppfattningar. Som om regeringen visste bättre vad som behövs i den ideella sektorn än de som kämpar i den.

Ta idrotten som exempel. Sveriges största folkrörelse. Över 3 miljoner medlemmar och 600.000 ledare som lägger ner tid kraft och möda. Blod, svett och tårar på knattelaget, elitgymnasterna eller seniororientering. Som ger gemenskap, tillit, trygghet och delaktighet. Om man skulle anställa dem till en låg timlön skulle det kosta 20 miljarder.

Man skulle kunna tro att man ville ge denna rörelse bästa förutsättningar att verka. Men idrottsrörelsen är bunden. Från år till år av regeringsnycker. Regeringens vilja att sola sig i framgångsglansen, att visa sig som idrottens bästa vän, gör den till idrottsrörelsens fiende.

Av 1,5 miljarder som idrotten får sammanlagt så är det 70 miljoner man kan använda fritt. De andra pengarna är detaljreglerande. Till antidopningsarbete, folkhälsoarbete. Bra saker, visst. Men det är som att omyndigförklara idrotten. Vi tror inte ni själva vet för fem öre vad ni borde göra. Och om vi inte detaljstyr er så kommer ni inte att jobba mot dopning eller för jämställdhet. Det är en översittarattityd som trycker ned. Som begränsar.

När riksidrottsförbundet fyllde 100 år 2003 så fick de en gåva av regeringen. 10 miljoner kronor per år till ett idrottsmuseum. Ingen hade frågat efter det. Och pengarna togs från anslaget till idrotten. Mona köpte en present för 10 miljoner, som få ville ha. Idrotten fick betala med sina egna pengar. En sådan gratulant borde blivit utslängd från festen.

Om vi på allvar tror att socialdemokratiska departement vet bättre hur man använder idrottspengar än idrottsrörelsen. Om vi vill ha mer av administration och detaljstyrning. Mer av kvävande, bindande regler. Mer av osäkerhet. Mer av

frustration hos ideella ledare. Då ska vi bevara dagens system.

Jag vill något annat. Jag vill säga till idrotten, ja till hela ideella sektorn: vi litar på er. Vi vet att ni gör ett bra jobb. Vi tror att ni kommer jobba samhällsnyttigt, men vi tänker inte detaljstyra. Ni ska förfoga över anslagen efter ert eget huvud. Ni ska veta vad som gäller år till år. Vi vill släppa er fria. Vi litar på er.

Om politiker bara vågar släppa taget. Släppa den totala kontrollen. Då skulle vi få se färre politikerpampar på pressträffar, men lösgöra en enormt positiv kraft. För våra barn och unga. För gemenskap. För tillit och glädje. För ett hederligare Sverige.

Vi måste fundera på vilken etik det är som vi låter styra samhällslivet. Låter vi egoism och girighet breda ut sig? Eller främjar vi solidaritet och omtanke? Ett mått på detta är hur vi behandlar våra gamla. Ett annat hur vi behandlar de sämst ställda i världen. Ett tredje i vilken grad vi ställer upp när vi ser en medmänniska i nöd... Jag tror på ett hederligare Sverige. Där vi visar civilkurage på gator och torg. På verkstadsgolvet. Och i styrelserummen.

Att fler ställer frågan – är detta rätt? Är detta rimligt? Istället för att fokusera på: vad tjänar jag på det här. Att fler tar ansvar, inte bara för sig själv, utan för det gemensamma. Jag har markerat mot avarter när det gäller ekonomiska villkor för näringslivets toppar. Jag vill ha ett samhälle som håller samman. Med makt följer ansvar. Näringslivstopparna har makt. Men också politiker.

Att vara politiker är att vara förtroendevald. För en tid disponeras makt att fatta beslut å svenska medborgares vägnar. Jag gör inte gällande att kristdemokrater är bättre människor än socialdemokrater. Men jag är bestämd i påståendet att ett långvarigt maktinnehav lätt leder till att man tar sig friheter som går utöver det rimliga. Utnämningmakten missbrukas. Utnämningar ska enligt regeringsformen ske efter ”förtjänst och skicklighet”. Det görs idag på ett sådant sätt att det förefaller som all förtjänst och all skicklighet genom någon skapelsens nyck tilldelats personer med socialdemokratiska partimärken på rockslag och klänningar.

Jag påstår inte att poster och positioner delas ut till höger och vänster – verkligen inte. Bara till vänster. Att göra staten till en förlängning av partiet måste hållas kort. Det är dags för maktombyte.

Efter tolv vid makten har regeringen inte bara drabbats av naturlig trötthet. Den är handfallen och visionslös. I valmanifestet kommer de att försöka motbevisa detta. Med nya löften och utfästelser om satsningar och bidrag.

När nya löften ställs ut måste vi komma ihåg att det är vi själva som betalar. Höjda skatter följer. När skatterna höjs minskar makten över den egna tillvaron. Och beroendet av politikernas beslut ökar. I höst väljer Sverige väg. Mer makt till socialdemokratin. Eller makt åter till medborgarna.

När jag åkte hit in över Östersjön påmindes jag om den svåra algblomningen förra året. Gotland är ju särskilt utsatt för algblomning och kan mycket väl drabbas hårt även i sommar. Decennier av övergödning – både från jordbruk, hushållsavlopp och trafik sätter spår. Vi behöver göra mer när för Östersjön. Mer forskning, men också kraftfulla åtgärder för att minska läckaget från jordbruket och för att minska utsläppen från bilar och fartyg.

Nog märks det att det drar ihop sig till val. Almedalsvecka. Positionering. Utspel. Undersökningar och statistik duggar tätt. Det är förstås viktigt. Statistik kan hjälpa oss att upptäcka problem och se trender. Men är inte verkligheten. För bakom statistiken lever enskilda personer, vars öden inte kan sammanfattas i siffror. Vars behov inte kan beskrivas i diagram. Valet borde handla om Tommy, Stina, Nadia, och Ville. Människor som hålls tillbaka och lämnas efter. Människor i behov av skifte. Ville har hunnit bli 92 år. Han är gammal busschaufför och van att ha folk omkring sig. Men sedan höftledsoperationen för 20 år sedan har han inte träffat så många människor. Än mindre satt foten på en buss. Han har knappt varit utanför dörren. När frun Dagmar dog för fem år sedan tog det hårt på Ville, som blivit nästan helt blind och döv. Hur fortsätter man att leva när man har mist sin länk till omvärlden? Ville säger:

”Ibland kommer ensamheten över mig. Tv:n har jag ju ingen nytta av eftersom jag inte ser. Radion skruvar jag upp ordentligt, den är min enda kontakt med yttervärlden”.

Ville blir ofta yr, ibland ramlar han och blir liggandes på golvet. Det är inte konstigt när man inte har ätit på flera dagar. Maten som hemtjänsten ställer i Villes kylskåp står oftast orörd. Men Ville får ingen plats på ett äldreboende. Vad säger Ville om det socialdemokratiska löftet inför valet 2002? Då utlovades

10.000 platser på särskilt boende, istället blev det en minskning med 15.000? Vi har hört Göran Perssons sagoutsagor om att det är de äldres tur nu. Att Sverige ska bli världens bästa land att åldras i. Men varför tro honom? Varför ska vi tro att han nu kan göra allt det han misslyckats med under tolv år? Vi kristdemokrater menar att ingen över 85 ska kunna nekas plats på ett äldreboende. En boendegaranti. Ett viktigt förslag för att bryta den ensamhet, och otrygghet som många av våra äldsta känner. Vi måste ha ett samhälle med respekt och värdighet – också för de äldre.

Jag tänker på Stina 72 år. Hon bor en liten fiskarstuga i Bohuslän sedan 1958. Då var hon nygift och flyttade dit med sin man. Nu är hon änka. I stugan har hon upplevt årstidernas växlingar, årens gång och alla livets skeden. Stugan ärvde Stina av sin morfar. Med sina egna händer byggde han den på 30-talet. Takbjälkarna hänger lågt. Ingen del av stugans 54 kvadrat når en takhöjd på två meter. Stina njuter av att känna havsbrisen. Att slippa oroa sig för trafiken när hon köper mjölk. Än så länge är hon hyfsat pigg. Hon vill så länge som hon kan bo kvar i stugan. Den har varit hennes trygghet i ett halvt sekel. Där lever minnet av hennes man.

Men de senaste åren har Stina fått det allt svårare att få ihop ekonomin. Efter att grannen sålde sin villa dyrt till ett tyskt par har taxeringsvärdet på stugan ökat med 238 procent. Stinas inkomst har inte ökat med några procent alls. Taxeringsvärdet driver upp fastighetsskatt och förmögenhetsskatt så att Stina får svårt att bo kvar.

Fastighetsskatten är en omoralisk skatt. Som om det fanns guld att tälja i stugväggarna och bankomater på husloftet. Men hus ger ju inga pengar i näven. Inte förrän man säljer. Jag vill att familjer ska kunna planera för barn och renovering utan att ängsligt behöva invänta taxeringsbeskedet. Gamla ska kunna bo kvar tills de själva väljer att flytta. Inte tvingas bort från sin hembygd på grund av orimliga skatteregler.

Därför vill kristdemokraterna avskaffa den statliga fastighetsskatten. Bryta kopplingen mellan skatt och taxeringsvärde. Människor ska kunna överblicka sina kostnader. Inte oroas för att behöva flytta familjen, eller sälja släktens sommarhus. Istället vill vi ha en låg kommunal avgift, och höja skatten något när man säljer. När man har pengar i näven. Och vi gör det inte bara för dem i villa. Utan också för dem som bor i hyresfastigheter som nu taxeras upp

kraftigt. Också hyresgäster drabbas av fastighetsskatt. Med vårt förslag skulle en genomsnittlig hyreslägenhet få sänkt hyra med drygt 700. Med socialdemokraternas politik höjs hyran med drygt 500 nästa år. Det är en skillnad på 1200-1300 kronor per år för en genomsnittlig lägenhet! Fastighetsskatten är en konstruktion fylld av röta, råttor och radon. Den borde rivas och ersättas av ett hållbart bygge. Anpassat för boende, inte för byråkrater. Ett bygge från vilket blicken kan lyftas mot horisonten, istället för taxeringsbeskedet. Kristdemokraterna har rivmaskinerna för det gamla och ritningarna för det nya. Låt oss sätta igång!

Tommy från Umeå är 33 år. Han har allt han har drömt om. Han har jobb, bor i radhus, med fru och två barn, 2 och 5 år gamla. Men på kvällarna när han sjunker ner i soffan och barnen äntligen har kommit till ro. Då kommer känslan smygande: ”Tiden går för fort, dagarna går på ren rutin. Om jag bara hade några timmar mer i veckan att umgås med mina barn.” Tommy och hans fru skulle båda kunna tänka sig att ta något års uppehåll från arbetet för att ge barnen en lugnare vardag. Tid att stanna och mata ankorna i parken på väg hem från mataffären. Slippa att kasta i sig frukosten när barnen ska iväg till dagis. Tid att lyssna när 5-åringen berättar om spöket som flyttat in i garderoben. Men hur skulle familjen kunna klara sig på mindre än två heltidslöner? Hur skulle de ens kunna gå ner i tid? Jobben som vårdbiträde och lågstadielärare ger inte några stora marginaler att röra sig med. Tid med barnen är en lyx som Tommy och hans fru inte kan unna sig. Tid med barnen. Ska det vara en klassfråga? Ska enda möjligheten att organisera livet vara två heltider när barnen är små, om man inte är högavlönad? Vi kristdemokrater tycker inte det. Vi har sett barnfamiljernas stress, hört deras rop om mer tid för varandra.

Föräldrarna måste få livet att gå ihop. Frihet att själva avgöra när och av vem föräldradagarna ska tas ut. Möjlighet att gå ner i arbetstid när barnen är små genom barndagar till ett värde av 60000 och kommunalt vårdnadsbidrag. Föräldrar måste stärkas och stödjas – inte styras och ställas med.

Nadia är 31 år. Hon börjar tappa hoppet. Hon är i arbetslivets början, men känner sig förbrukad. Efter nio år i Sverige utan fast jobb i sikte växer oron för varje dag som går.

Som ensamstående tvåbarnsmamma är det tufft att få ihop ekonomin även med fast jobb. Som långtidsarbetslös är det näst intill omöjligt. När Nadia gick till

arbetsförmedlingen som nyinflyttad frågade man om hon kunde läsa. Hon var hon nyutexaminerad företagsekonom. Hon hade läst DN till frukosten varje morgon sedan hon gift sig med sin svenske man. Men arbetsförmedlaren tyckte det var bäst att hon började med en kurs i svenska och data. Bidragsblanketterna fick hon med i en röd plastmapp. Ingen skulle ändå våga satsa på någon med ekonomiutbildning från Turkiet. Nadia satte sig åter i skolbänken, men saknade motivation – vem skulle inte gjort det? Hon valde i stället att söka ströjobb. Ta jobb ingen annan ville ha. Ett tag jobbade hon natt som städerska på kontor. Några månader fick hon ett ”plusjobb” som rastvakt på en skola. Samtidigt ägnade Nadia nattens timmar åt att skicka över 200 ansökningar till ekonomjobb. Utan en enda kallelse till intervju. Efter skilsmässan gick det inte längre att pussla ihop vardagen med ströjobb. För första gången tvingades Nadia söka socialbidrag. Något hon aldrig skulle våga berätta för sina föräldrar. I Nadias familj har man alltid klarat sig själv. Nadia berättar sorgset:

”Det värsta är inte att ständigt ha ont om pengar. Att leva knapert kan en människa vänja sig vid. Det värsta är känslan av att inte vara behövd. Att vara 31 år och överflödig. Att inte ha någon som väntar på att just jag ska dyka upp på morgonen.”

Det är för Nadia som vi är i desperat behov av en ny regering. Som inte skyler över eller rycker på axlarna.

En ny regering som ser och söker upp varje människa för att göra allt för att han eller hon ska få en ärlig chans. Ett arbete är långt mer än lön. En chans att bidra, att få känna den stolthet det innebär att försörja sig själv, att bli sedd och behövd. Därför vill vi införa nystartsjobb för att bryta långtids- och ungdomsarbetslöshet. Genomföra företagssatsningar för fler jobb, rehabilitering och vårdgaranti så att sjuka kan få vård och komma tillbaka. Därför finns Allians för Sverige. Inte för sin egen skull, utan för att Sverige förtjänar bättre.

Valrörelsen borde handla om Ville, Stina, Tommy och Nadia. Den borde handla om människor, inte om system. Jag har talat om fyra personer vars situationer, var och en, är tillräckligt skäl för ett regeringsskifte. Om äldreomsorgen. Om fastighetsskatten. Om familjernas villkor. Om arbetslösheten. De säger att de ska göra allt bättre, efter valet. Men varför ska någon tro att de då kan göra det som de misslyckats med hittills? Det är, mina

vänner, hög tid för en ny regering.

Vi talar ofta och mycket om bristen på kunskap i skolan. Jag har gjort det idag. Men borde vi inte tala mer om den verklighet som tränger sig på våra unga? Även om vi inte har alla svar? Kristdemokraterna har idag på ett seminarium diskuterat detta. Hur vi kan vända trenden där alltfler unga mår dåligt. För den senaste tiden har vi sett larmrapport efter larmrapport. Från BRIS. Från folkhälsoinstitutet. Från Medierådet. Om hur unga skär sig. Om hur fler tar antidepressiva medel. Om hur barns och ungas tid med vuxna minskar. Om hur de istället söker andra förebilder. I varandra och i media. Hur pornografins snedvridande bilder dagligen fyller upp värdemässiga tomrum. Hur 30 procent av förövarna i anmälda sexualbrott mot barn, själva är barn. Hur 45 procent av alla niondeklassare som utsatts för brott uppger att det skett i skolan. Hur 65 procent av alla tjejer i gymnasiets årskurs tre blivit utsatta för sexuella kränkningar. 2 av 3.

Allt fler unga ropar efter vuxenvärlden. Men ofta ekar det tomt. Förmedlingen av värden ersätts med frånvaron av riktlinjer. Då är det de unga själva som ska vägleda varandra. Med snedvridande karta och kompass. Big Brother som storebror. Förr fanns Luciatävlingar i skönhet en gång om året. Nu vet många skolor bättre än att rösta fram lucian. Men bedömningen finns på nätet. Varje dag. Tjejer och killar lägger ut bilder på sig själva. För poängsättning. Bedömning. Bekräftelse Du får ditt värde snabbare än en polaroid. Tre komma fem. Åtta. Tio. Noll. Mest utmanande bild vinner. Förändra ditt utseende, din blick och din kropp och du får snabb belöning. Idag ser en tredjedel av alla killar på gymnasiet på porrfilm varje vecka. 10 procent gör det varje dag. De matas med bilder av sexualiteten som är grova och förnedrande. Varje dag. Jag väntar fortfarande på att bli övertygad. Övertygad om att detta inte har något samband med att allt fler unga hetsar varandra till att begå övergrepp mot andra unga. Jag väntar fortfarande på att bli övertygad: övertygad om att snedvridande bilder, frånvaron av vuxna och värdevakuum inte har något samband med rubrikerna:

”12-årig flicka våldtagen av ungdomsgäng på väg till skolan”. ”13-åring våldtagen på toalett av äldre skolkamrat”.

Att det inte hänger samman med den 14-åriga flickan som i BRIS rapport beskriver hur det kommer killar till hennes skola, drar in tjejer någonstans och har sex med dem. Hon tror att de vuxna ser och vet, men inte bryr sig. Hon tror

att de vuxna ser och vet, men inte bryr sig. Vad händer med hennes syn på sig själv och på andra. Hennes tillit? Trygghet? Det är jämnåriga som i allt större utsträckning står för de ökade övergreppen. Det går att se i Barnombudsmannens rapport. Steg för steg försvagas normer och samvete. Många övergrepp uppfattas inte som övergrepp av dem som begår dem. Detta är en utveckling vi måste se och bryta.

I samband med att Kung Carl Gustaf startade stiftelsen Ungt Ledarskap sa han: ”Vi måste stötta dem som jobbar ideellt med moral och etik hos ungdomar. Det är fel typ av ungdomsledare som syns.

De som viker ut sig mest i medierna blir de nya ledarna. Det finns andra värden som borde plockas fram. Värderingarna handlar om kamratskap, jämlikhet och hjälpsamhet – allt det där som är viktigt här i livet och som jag tycker att vi har tappat”.

Vi behöver skapa en motkultur. En kultur där det som belönas är kamratskap, mod, ideellt engagemang och civilkurage. Därför föreslår Kristdemokraterna att ett belöningssystem skapas med nationella kriterier för att främja just detta. Jag vet hur föräldrar kämpar. För sina unga. Vi behöver ge föräldrarna allt stöd vi kan. För det är inte lätt när motkrafterna är starka. Därför har vi föreslagit familjestationer som ska svara mot föräldrarnas behov av stöd – också när barnen blir äldre. Det räcker nu. Vi behöver driva ut dem från våra samhällen som profiterar på våra unga. De som ordnar spritfester för underåriga svenska ungdomar på Cypern där baren är fri och hetsen att gå längre i allt är total. De som ordnar playboyparty för yngre tonåringar i kommunens lokaler i Nacka. De som säljer dyr reklamplats med snedvridande tv-program på bolibompatid. De som tjänar pengar på sajter där unga tjejer och killar betygssätts som objekt. Vi behöver säga ifrån. Vi behöver skapa en bred motrörelse där föräldrarna ska få allt stöd för att vara just föräldrar. Där vuxna bestämmer sig för att vara vuxna. Vi behöver en ny politik som ger mer tid för varandra i familjer, av olika utseende.

För familjen är en av få platser där vi får vara oss själva. Där vi älskas för dem vi är. Där vi får känna trygghet. Där gränser kan sättas och normer förmedlas. Där vi lär oss ta ansvar för varandra. Vi behöver en skola där värderingarna om allas okränkbara värde är tydliga. Där lärarna har verktyg för att skapa ordning och arbetsro. Där ansvarskontrakt skrivs mellan föräldrar, elever och skola. Där

arbetsmiljölagen gäller. Där omdömen i ordning och uppförande upprättas. Där varje kränkning får konsekvenser. Där civilkurage, engagemang, kamratskap och ansvarstagande belönas. Något måste göras. För det räcker nu.

Det kommande valet är ett val mellan ett känt regeringsalternativ – Allians för Sverige och ett okänt. Göran Persson vill inte gärna prata om detta. ”Jag söker mandat för en socialdemokratisk regering”, säger han. Alla vet att socialdemokraterna inte kommer att få egen majoritet. Så det är hög tid för besked: Hur ser en vänsterregering ut? Vad vi vet är att Ohly varit på någon slags omskolningskurs i Norge: från kommunist till kamrer. Möjligen en åtgärd i regi av AMS. Och nu ställer Ohly inte bara krav på ministerpost. Han ställer krav på inflation också. De som får betala högst pris är de med de minsta marginalerna. Hur blir det om Ohlyolyckan är framme? Ohlyolyckan ersätter sjuttioalets TV-profil Olyckan. Minns ni honom?

Låttexten kan återanvändas: ”Jag är olyckan. Ohly-do-lyckan, krasch-och-bang-lyckan, gnissel-och-pang-lyckan. Så akta er för mig, annars händer det en grej!”

Passa er. Annars händer det en grej. En regeringsgrej. Gnissel och pang. Krasch och bang.

För vad står emot Sveriges enda tydliga regeringsalternativ – Allians för Sverige? Väljarna vägras varje vägledning. Inga besked i regeringsfrågan. Eller om utrikespolitiken, försvarspolitiken, EU, de offentliga jobben, skolan, småföretagen, energipolitiken, föräldraförsäkringen, bostadspolitiken eller budgettaken. Gnissel och pang. Men det finns ju förstås saker som är värre än att sakna besked på områden där de inte kan komma överens. Det är områden där de kommit överens: Arbetslöshet på arbetsmarknaden. Vårdköer i vården. Byråkrati för bolagen. Omvårdnadsbrist i omsorgen. Stök i skolan. Där är beskeden tydliga. Och de förskräcker. Krasch och bang.

Därför behövs en ny regering. En regering som har tydlig bild av vad som behöver göras. En regering som tror på varje person och på Sveriges gemensamma förmåga, mer än sin egen förträfflighet. Som har idéer för hur vi ska attackera arbetslösheten, inte administrera den. Som vet hur vi ska utveckla välfärden, inte avveckla den. Som tror att en skola med kunskap, ordning och reda är bättre än en skola med okunskap, oordning och oreda. Som tror att mångfald är bättre än enfald och valfrihet bättre än vanmakt. Som sätter

människan före makten.

Den regeringen stavas Allians för Sverige.

Taggar

2000-tal, 2006, Almedalen, Kristdemokraterna, Kristdemokraterna, Man, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/goran-hagglund-almedalstal-2006>